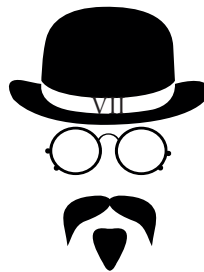

„Válčete se svými zlozvyky, buďte v míru se svými sousedy a ať ve vás každý Nový rok najde lepšího člověka.“

T G M

- Benjamin Franklin

STUDENTSKÝ PŘÍLEŽITOSTNÍK MG V

VII. ČÍSLO, 25. 1. 2018

CO NAJDETE V NAŠICH NOVINÁCH:

GYMNÁZIUM ZAČALO SPOLUPRACOVAT SE ŠKOLOU V MÖDLINGU

Jaký byl Den otevřených dveří v Rakousku? Proč tam studenti zavítali? Dozvíte se na straně č. 6.

PREZIDENTSKÉ VOLBY OČIMA STUDENTA

První kolo volby prezidenta naší zemičky se převalilo přes časový horizont a běžní občané již dostali možnost hořekovat či jásat nad jeho výsledky. Pokračování na str. 2.

STUDENTSKÉ VOLBY PROBĚHLY

Kdo se stal vítězem studentské volby Masarykova gymnázia? Jaká byla volební účast? Odpověď naleznete na poslední straně novin.

ÚVODNÍK

S dalším číslem studentských novin přichází i povinnost vyplnit prostor na titulní straně. Noční můra šéfredaktora - psaní úvodníku. Bezvýznamné? Možná. Nicméně, něco zde napsat musíme - tak tedy k věci.

Starý rok se přehoupnul v nový, zcela neobyčejný, rok. V tomto roce slaví Republika 100 let. Dali jsme si proto v redakci neobyčejné předsevzetí. Noviny budou vycházet konečně konzistentně každých pět týdnů, tedy ve stejném intervalu, jako přichází Emminy měsíčky. Nehrozí tak, že bychom na to zapomněli. Budeme dělat všechno proto, abychom toto předsevzetí dodrželi.

Roky plynou a naši přispěvatelé s nimi. Kam? Po maturitě odcházejí na univerzity a my bychom byli rádi, kdyby s jejich odchodem neuplynuly i noviny. A proto vy všichni, kteří máte nějakou vizi, chcete něco tvořit, něco říct, něco dělat - napište nám, oslovte nás ve škole, cokoli. My zařídíme, abyste v novinách svůj článek měli. Může být o čemkoli chcete. O politice, o klaunérii, či o tom, jak ceny v Bistru u kina sprostě vzrostly. Je to jen na vás. Konec konců, to je to, o co nám jde. Zajistit nám studentům platformu, kde se můžeme vyjádřit. PS: Mezi námi studenty, napsat úvodník, to je pěkná *prasárna*.

- Pan Kyn & Emma Marková

TÉMA

NA SILVESTRA V POLSKU ANEB VÝMĚNY MLÁDEŽE

36 mladých lidí z Maďarska, Kypru, Rumunska, Litvy, Polska a Česka. Desetidenní program plný workshopů, od žonglování po oficiální debatu. Snídaně formou švédských stolů, hromadné ochutnávání kyperského sýru a naší valašské měny - slivovice - a zpívání karaoke písniček v maďarštině. (Nutno dodat, že v pořadí „nejprve slivovice, až pak zpívání maďarských písniček.“) A to celé prakticky zadarmo. Nevěříte?

Evropská unie ve svém programu Erasmus+ mimo jiné podporuje projekty, jejichž cílem je neformální vzdělávání, setkávání mladých lidí napříč státy a společná práce na určitém tématu.

Protože projekty vytváří různé organizace po celé Evropě, vám stačí pouze sednout k Facebooku, lajknout stránky, jako jsou Brno for you, z.s., Young Leaders CZ, Asociace DICE, Change it a další a počkat na magický příspěvek „Hledají se účastníci na projekt do Rumunska, více v infopacku.“ Pokud vás po vyplnění přihlášky

vyberou, máte vyhráno, můžete shánět jízdenky a balit kufrы. A samozřejmě vyhlížet týden napěchovaný množstvím her, workshopů, debat, energizerů, dobrého jídla, zábavy, skvělých lidí, a hlavně neformálního vzdělávání. Ubytování, jídlo i aktivity jsou zdarma, dostanete proplaceno dokonce i cestovné.

Musím říct, že jsem k tomu byl docela skeptický. Říkal jsem si: „Erasmus+, to byla ta přednáška v aule, to je ten projekt pro učitele, anebo musím vyjet na rok, ne? Nuda a nereálné.“

Ale tak to vůbec není. I když se mi tam po prvotním nadšení moc nechtělo, byl to nejlepší týden v mém životě. A jediné negativum celého projektu bylo to, že jsem měl hroznou rýmu. Fakt.

Pokud by ses chtěl/a dozvědět víc a nebyl jsi na workshopu v knihovně, napiš, rád povyprávím o Kypřanovi Christosovi, kterému se neřeklo jinak než Ježíš, o ukrađeném litevském salámu a dalším.

- Jan Jurčík

SLOUPEK

MLÉČNÁ DRÁHA

„Milí studenti, naše škola se zapojila do projektu s názvem Školní projekt, v rámci něhož jednou za 14 dní obdržíte mléko zdarma. Dnešní mléko je k vyzvednutí před školní jídelnou. Dobrou chuť.“

Myšlenka „omlékovat“ studentům život je opravdu chvályhodná. Vždyť mléko je zdravé - obsahuje vápník, po kterém nám porostou kosti jedna dvě. Nebo tedy alespoň nižšímu gymnáziu.

Skutečnost je však poněkud politováníhodná. Díky Školnímu projektu rozhodně mám omlékovaný život. Jen ne tak, jak bych si přála. Jednou za 14 dní se po chodbách rozprostírají malé mléčné dráhy. Nejedná se však o miniatury naší galaxie, ale cestičky z mléka. Alespoň se nemusíme bát, že bychom o Vánocích neměli bílo.

Za starých Římanů se říkalo, že všechny cesty vedou do Říma, no na gymnáziu můžeme říci, že všechny mléčné dráhy vedou k jídelně.

Sotva rozhlas ohlásí příjezd mléka, člověk slyší jen dusot. To studenti beží k jídelně a berou klepající se mléko útokem. Vždyť je to zadarmo, ne? Tak si vezmu rovnou dvě. Stejně si ho Jáchym nebere. Nebo vezmu raději pět. Mamince na krupičku.

A tak rozumný primánek, který nechce s ostatními zápatit o velké, přijde o přestávku později k prázdnému kartonu. A proč? Protože lidský faktor je bod zlomu, na kterém zkolabovala nejedna geniální myšlenka.

Vážně vypijete sami litr mléka? Nebo jej někde pohodíte?

Závěrem: Alespoň těch pět kelímků posleze vyhodte do plastů, prosím.

- Daniela Baránková

TYPUS T.G. MASARYKA

Mluví-li se o typu goethovském, víme všichni, co se tím chce říci: vyvstane nám v paměti osobnost nadobyčejné vyrovnanosti a univerzality, básník, který je zároveň učencem, který slouží veřejnosti a propůjčuje nesmrtelný hlas všem daimoniím lidského nitra. Na tu duchovní všestrannost myslíme nejvíc, mluvíme-li o Goethovi jako o typu klasickém.

Za těch sto let po Goethovi se náš lidský svět nesmírně rozrostl a nabyl složitosti doslovně závratné. Vemte si jenom vědy donekonečna se specializující a skoro už překračující možnost orientace; sociální a hospodářské skutečnosti, které se teprve pokoušíme poznávat a ovládat; den za dnem se šířící okruh veřejnosti, zabírající nové a nové zájmy a otázky; nescísné nápady, systémy a proudy ve světě idejí, a nadto rostoucí kosmopolitismus moderního života. Je toho tolik, že dnešní člověk už dovede obsáhnout jen zlomek skutečnosti, která ho obklopuje; žijeme ve věku specialistů. Zdá se, že tatam je možnost vnímat a chápat svět v jeho šíři, souvislosti, totalitě a konečností i harmonii; že v tomto hlučném a matoucím dnešku už není místa pro duchovní typus klasicismu. Tím vzácnější i z hlediska světového je právě kulturní typus T. G. Masaryka.

Jeden anglický novinář, který se chystal navštívit prezidenta Masaryka, se mne ptal, o čem vlastně by s ním mohl mluvit. O čem chcete, řekl jsem mu. O náboženství nebo o historických vykopávkách, o literatuře nebo o socialismu, o výchově dětí nebo o Gándhím, o Platónovi nebo o sportu, o politice nebo o výrobě cukru; ne že by to všecko znal, ale že ho to všecko zajímá; mluvíte s ním o čemkoliv, v čem se od vás může něco dozvědět. U většiny věcí shledáte, že se jimi obíral; jeho cesta životem je poseta zájmy a studii, jež se na první pohled zdají skoro ne-

souvisle, jak široký okruh zabírájí; avšak jeho osobnost vždycky přesahovala a přesahuje obor, jež právě naplňuje jeho zájem. Když studoval filozofii, překračoval její hranice k sociologii a vědám; když byl učitelem, stával se žurnalistou; když byl žurnalistou, studoval dějiny; když se stal politikem a státníkem, neztratil žádný z abstraktních a neohraničených zájmů myslitele. Cesta myšlení ho vedla k akci; cesta akce ho uváděla v další poznávání. Snad tento popis ve vás vyvolá představu člověka komplikovaného a duševně neposedného; ve skutečnosti je jednoduchý jako vy nebo já, je jenom úplnější. T. G. Masaryk je vskutku moderní typ univerzalizmu; nebo chcete-li slovo určitější, je poslední veliký klasik. Vždy se budou rodit klasikové, představitelé velké kulturní syntézy; ale budou patrně stále vzácnější. Jsou duchově skvělé intelektuální univerzality, ale chybí jim to zvláštní masarykovské spojení intelektu s aktivitou, se životní praxí, to, co právě dává Masarykovi tu vrchovatou životní a osobní úplnost. Jeden z největších vzdělanců dnešního světa, romantik vábený poezií, platonik, filozof vědecké kázně, kritik, myslitel, písmák a hloubal; a naproti tomu bojovník, poslanec, žurnalista, šéf revoluce, diplomat, vůdce a hlava státu: teprve součet té plně vyvinuté intelektuality s naprosto aktivitou dává Masarykův duchovní typus v jeho plnosti. Takové vrcholné spojení dvou přece jen zřídka součinných sil je možno jen v jednotě silné osobnosti etické. V Masarykově žijoucí osobnosti není trhliny ani rozporu mezi praxí a myšlením, aktualitou a hlediskem věčnosti, bojem a vírou: to i to jsou jen dvě strany jediného mravního a optimistického životního kladu. Vedle něho jsme my všichni nějakým způsobem kuší, neúplní, jednostranní nebo v sobě rozeklaní. Nedělejme z něho zázrak: je to jen celý člověk; ale to stačí, aby přesahoval dlouhé řady generací.

Máme to my Češi zvláštní a skoro osudové štěstí ve svých nových dějinách. Na prahu naší literatury stojí svrchovaný básník Mácha; na prahu naší žurnalistiky dosud nedostížený Havlíček; na prahu našeho státního života Masaryk, klasik politický. Je v tom pro nás tajemný

pokyn, že vždycky ti první nám ukládají měřítko veliké a slavné, daleko přesahující měřítko, se kterými se spokojujeme.

- Pan Kyn

zdroj: Lidové noviny 7. 3. 1930, zkráceno z knihy: Hovory s T. G. Masarykem XX.

NÁZOR

HRADNÍ HEGEMON ZEMAN ZNOVU?

Věřím, že ohlášení onoho výsledného stavu bylo v mnoha případech provázeno bouřlivými emocemi, neboť výsledná procenta hovoří velmi výmluvně: téměř 38,6 % voličů, tj. při volební účasti necelých 62 % asi dva miliony lidíček, zajistilo drtivé první místo současnému prezidentu Miloši Zemanovi, přičemž druhý se s 26,6 % hlasů (to je prosím o převelikých 12% méně!) umístil bývalý předseda Akademie věd ČR, ambiciózní nestraník Jiří Drahoš. Výsledek to věru není kdovíjak neočekávaný, nicméně přesto dokázal rozpoutat ohnivou diskuzi v řadách jak „studovaných“ politologů, tak pivních tatíků. Jedna strana zarytě věří, že mohutná lidová základna voličů páně Zemana rozmašuruje politicky jinošského Drahoše na hromádku akademického neštěstí, zatímco ta druhá hlásá spojení sil středopravicového voličstva všech poražených kandidátů a hrdě předpovídá až 60 % hlasů ve prospěch Drahošův.

Neodvažují se přímo odhadovat, zda bude pozadí, které se 8. března vítězoslavně usadí na Hradě, patřit mužů s postem prezidentským nově nabytým či setrvávajícím, nicméně je téměř jisté, že výsledek bude poměrně těsný a rozdíl nevelký. Proto by měl Miloš Zeman, který by si zjevně velmi rád udržel své vyhráté křesílko na Hradě, začít brát vážně hrozbu právě z druhé strany barikády. Přestože ex-premiér Mirek Topolánek alias ani vítač, ani kývač, ale jak se ukázalo, ani nový prezident, který způsoboval Zemanově vysněné hegemonii jisté obavy, to se svým politickým comebackem bídne odnesl v duchu mírně přefouknutých 4 %, současný prezident stále nemá vyhráno. Fakt, že sám Pan Oli-

garcha premiér Babiš začíná po Drahošovi pokukovat a o vítězství Zemana už nemluví tolik sebejistě a nadšeně jako před prvním kolem, by pro něj měl být minimálně znepokojivou, ne-li alarmující zprávou. Netvrdím, že Zeman už předem prohrál a že jeho snaha o znovudobytí prezidentského křesla je zcela marná, ale nějak skrytě tuším, že voliči neúspěšných kandidátů sjednocení pod vlajkou Jiřího Drahoše mu mohou ještě královsky zavařit. Zvlášť, když ono gró, pro které společně horují, je právě Zemanova prohra.

To, že se ještě budou dít zajímavé věci, nám naznačuje nedávný Zemanův projev, ve kterém prezident vyjádřil souhlas s osobní účastí v duelu s Jiřím Drahošem. Zeman v projevu mimo jiné prohlásil, že je „stále mladý a plný sil“ (což je patrně především z jeho „hrdinného“ vystupování při nedávném incidentu s ukrajinskou aktivistkou) a vypadá to, že se zmíněného duelu - či možná dvou duelů, neboť si prezident přeje, aby alespoň jeden z nich neprobíhal v České televizi - příliš neobává. Ani Jiřímu Drahošovi nepochybně nechybí sebevědomí. Ten se však ve svých prohlášeních vyjadřuje vůči svému oponentovi podstatně bojovněji a útočněji, zato Miloš Zeman působí, jako by před volbami změnil taktiku a rozdělávání lidu vyměnil za slova smíru. Logické? Bezesporné.

Nemám ani ponětí, jak tento boj dopadne. Pokud bych však měl na závěr vypíchnout jednu myšlenku, řekl bych, že Zemanova pozice možná není tak neohrožitelná, jak se nám poslední dobou možná zdála být.

- Jindřich Vodák

HOMOSEXUALITA VE FILMECH

Hádejte. Kdy byla poprvé zachycena ve filmu homosexualita? Asi vás překvapí, že tomu bylo už v roce 1895 v krátkém filmu *The Gay Brothers!* Tenhle film výborně odráží to, jak v 19. století byla homosexualita dokonce akceptována více, než o několik dekád později. Proto třeba ve filmu *Wings*, z roku 1927, byli dva muži schopni se políbit. Film *Wings* dokonce vyhrál oscara při prvním Academy Awards vůbec! Překvapivé, nemyslíte?

V počátcích filmu jako takového se gayové objevovali ve snímcích poměrně často. Aspoň častěji, než byste čekali. Tato prezentace homosexuality samozřejmě nebyla zdaleka ideální. Gayové byli velmi často zobrazováni velmi stereotypně nebo jako karikatury, ale aspoň se do určité míry ve filmu objevili. Tohle však skončilo v roce 1934, kdy křesťanské organizace začaly bojkotovat filmy ukazující „abnormální“ sexuální chování. Tohle nakonec vedlo k vytvoření tzv. *Výrobního kodexu*, který takové filmy těžce cenzuroval. Poté se sice homosexualové občas ve filmech objevovali, ale pouze jako krutí a nenapravitelní lidé, tedy nejlépe jako nacisti. Právě kvůli zmíněnému Výrobnímu kodexu vznikla ve 40. letech celá řada filmů, kde hlavní záporáci jsou homosexualové, kteří na konci filmu samozřejmě umírají.

V roce 1952 americká vláda přehodnotila svůj názor na filmový průmysl jako takový a poskytla mu právo svobodného projevu. Tenhle krok však hned všechno nezměnil a stereotyp krutého homosexuála se přeměnil v něco jiného. V sebenenávidějším homosexuála, který na konci filmu spáchal sebevraždu.

Opravdová změna nastala až v roce 1969, kdy LGBTQ komunita protestovala proti nespravedlnosti vůči homosexuálům. Filmoví producenti si tak uvědomili, že je možné vydělat peníze i s filmy týkajícími se homosexuality. Díky tomu v 70. letech vznikla celá řada filmů

s homosexuální tématikou. Snímky jako *Sunday bloody Sunday*, *Midnight cowboy* a *Making love* jsou výborné příklady tehdejších filmů, které realisticky reprezentovaly tuto demografickou skupinu.

V 80. letech panovala epidemie AIDS, která se zasáhla především gaye, a díky které vůči nim vzrůstala nenávisť. Náboženské bojkoty filmů se vrátili a pokroky předešlé dekády byly potlačeny v mainstreamové filmografii zpátky. Naštěstí v pozadí velkých filmů vznikaly nezávislé snímky, které nadále podporovaly a rozvíjely pozitivní pohled společnosti na gaye. Tyto filmy se dostaly do mainstreamu na počátku 90. let, kdy netradiční životní styly byly opět více akceptovány a tak došlo k rozkvětu LGBTQ filmů.

I přes tyto pokroky se téměř nikdy ve filmech neobjevoval fyzický projev vzájemné lásky dvou homosexuálů. Ani po celou dobu notoricky známého filmu *Philadelphia* se hlavní postavy, jimiž jsou dva muži, nepolíbí. Ale pak přišel film *Brokeback Mountain*, který obsahoval všechno a nebyl to pouze nezávislý, malý film. Kvůli tomu snímek *Brokeback Mountain* sehrál významnou roli v historii homosexuality na plátně. Mnoho lidí si neuvědomuje, jak revoluční to byl z hlediska reprezentace LGBTQ lidí a vnímání homosexuality ve společnosti film a od jeho premiéry je prezentace gayů na filmovém plátně výrazně lepší.

Co chci abyste si odnesli z tohoto výkladu je tohle: Na fikci záleží. Fikce mění jak se na různé věci díváme a jak se k sobě chováme. Tato akceptace homosexuálů nebyla postupná cesta k lepšímu. Měla své dobré i špatné chvíle a nyní jsme v jejím nejlepším bodě. Nyní filmaři i my, obecně, máme zodpovědnost dohlédnout na to, aby tato křivka nadále stoupala. Možná se ptáte: Proč bych se o to měl zajímat? Proč mám tuto zodpovědnost? Moje odpověď je taková: Jenom v naší škole samotné, kde se pohybuje okolo 900 žáků a

studentů, se statisticky pohybuje 90 LGBTQ lidí, což není málo. Ať už jste pro homosexualitu nebo proti, myslím, že si tito lidé, stejně jako

kdokoli jiný, zaslouží reálnou prezentaci jak na filmovém plátně, tak kdekoli jinde.

- Emma Marková

PÁR TOP SOUČASNÝCH FILMŮ

LADY MACBETH (2016)

V 19. století na anglickém venkově je mladá nevěsta provdána do manželství. Nevěsta v sobě objeví nezastavitelnou touhu po svobodě, která rychle eskaluje, po tom co začne mít poměr s jedním z jejich dělníků. Můj nejoblíbenější film roku 2016! (Psychologické drama)

KLIENT (2016)

Manželka učitele a divadelního ochotníka, která společně s ním také hraje, je napadená v jejich novém domově. Začíná drama, které má vést k odhalení a potrestání pachatele, přestože si to traumatizovaná žena nepřepře. Sonda do života manželského páru v islámské společnosti. (Drama/Thriller)

THE FLORIDA PROJECT (2017)

Film vypráví o šestileté Moonee, která zažívá lumpárny a dobrodružství se svými kamarády a tráví čas se svou vzpurnou, ale pečující matkou. (Drama)

CALL ME BY YOUR NAME (2017)

V roce 1983 se syn amerického profesora zamiluje do absolventa jeho otce, který přijede studovat a bydlet s jeho rodinou v jejich italském domově. Společně zažívají léto, které je navždy změni. (Drama/Romantický)

LEMON (2017)

Zvláštní, nicméně velmi vtipný film o muži, který sleduje, jak se mu vlastní život rozpadá před očima, potom co ho po deseti letech opustí jeho přítelkyně. Snímek není pro všechny, ale doporučuji vám ho zkusit! (Komédie/Drama)

FILMOVÝ KLUB ZVE

Více na
facebooku
@filmovyclubvsetin

9

UJÍMEČNÝCH
EUROPSKÝCH FILMŮ

U KINĚ UATRA

26. - 27. LEDNA 2018

A BYLO TICHU...

Byl večer jako každý jiný. Seděl jsem u kuchyňského stolu s výhledem do parku za mým domem, udělal jsem si kafe, vytáhl z batohu učebnici společenských věd, sešit společenských věd, sešit semináře společenských věd a skripta společenských věd, a byl jsem připraven užívat si ničím nerušený večer.

Z procesu učení mě vytrhlo až výstražné zahoukání vlaku. Za mým panelákem často přebíhají lidi přes koleje, aby v dnešní uspěchané době ušetřili čas, zkrátili si cestu nebo dobu svého života. Vlak vteřinu po té zahoukal znova, tentokrát déle. Takto přesně troubí, když vidí někoho přebíhat. A pak zahoukal potřetí. Takhle troubí, když daný člověk přes koleje nepřebíhá, ale rozhodne se tam setrvat. Uslyšel jsem skřípění brzd. Hlavou se mi začaly honit nejrůznější myšlenky. Na kolejích mohla být nějaká překážka. Nemusel to být nutně člověk, ale jen nějaká věc, či zvíře. Vlak dobrzdil a zastavil. Ve všech vagoncích se rozsvítila světla. Neviděl jsem, kde má vlak jedoucí směrem od Valašského Meziříčí na Vsetín začátek. Zavolal jsem tedy nejmenované kamarádce, která má taktéž z bytu výhled na železniční trať, avšak o pár set metrů dále. Domníval jsem se, že se vzájemně uklidníme, zjistíme, že se jednalo jen o nějakou banální záležitost,

a nejrůznější scénáře prohánějící se našimi hlavami budeme moci zavrhnout. Po příjezdu hasičů jsme však znejistěli. A jakmile přijela po policii i sanitka, bylo vše jasné. Tuto domněnku mi potvrdil i článek v novinách dva dny na to.

Nevím, zda se jednalo o nehodu, nebo ne. V článku jsem se dočetl, že se jednalo o devatenáctiletou dívku, tedy stejně starou jako já. Jenom tohle s vámi otřese. Když umře člověk, který měl v podstatě celý život ještě před sebou. Pokud to udělala úmyslně, co ji k tomu dohnalo? A pokud to byla nehoda...něco takového by se mohlo stát komukoliv z nás. Když tak přemyslím nad tím, jak to zasáhlo mě, vidět situaci, při které umřela, nedokážu si ani představit jak se musí cítit strojvedoucí toho vlaku, nebo rodina a blízcí dívky.

Nechci nikomu dávat poučení, ať nechodí přes koleje, nebo nějak moralizovat. Jen buďme obezřetní, dávejme na sebe pozor, a nesazme se se svými problémy vypořádávat sami.

EDIT: Den dopsání tohoto článku přišla na úseku mezi Valašským Meziříčím a Vsetínem o život další mladá dívka. Spáchala sebevraždu nebo to byla „jen“ náhoda? Později se ukázalo, že šlo o nešťastnou nehodu.

- Radek Preis

“
Za mým panelákem často přebíhají lidi přes koleje, aby v dnešní uspěchané době ušetřili čas, zkrátili si cestu nebo dobu svého života.
”

JAK PROMĚNIT OREO V CUPCAKE?

Neznám nikoho, kdo by odmítl jednou za čas nějakou super úžasnou kalorickou bombu. Víte ale, co umocní tento slastný pocit, který se podobá pocitu nebe na jazyku? Když si tuto sladkou odměnu sami upečete. Právě proto vám dnes představím neodolatelný recept na Oreové cupcaky, které jsou „mega izy“ a zmiznou během minuty (ne, není to kulinářské klišé).

JAK NA 12 CUPCAKŮ:

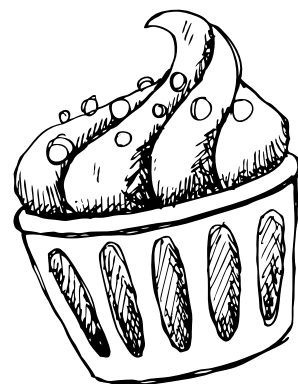
Na těsto:

- 2 vejce
- 80 g másla (v době máslové krize můžete nahradit Zlatou Hanou)
- 130 g polohrubé mouky
- 130 ml mléka
- 60 g třtinového cukru
- 1 balíček vanilkového cukru
- 1 čajová lžička prášku do pečiva
- 1 – 2 lžičce kakaa
- 14 Oreo sušenek

(12 na dno košíčků, 2 nasekané do těsta)

Na krém:

- 1 ks smetana ke šlehání
- 1 ks tvarohu (nejlépe polotučný)
- 2 lžičce moučkového cukru
- 2 sušenky Oreo (nasekané)

Pozn.: Celkem tedy potřebujete 16 ks sušenek Oreo, tedy množství, které odpovídá jednomu balení

Nejprve si predehřejeme troubu na 160 °C.

Roztopíme si máslo, které potom přidáme do mísy se 2 žloutky a cukrem (třtinový i vanilkový). Vše vyšleháme (pokud máte robot nebo ruční šlehač, máte práci hotovou za 10 minut) do tužší konzistence. Mezitím, co se nám ve šlehači šlehá těsto, vyložíme si na plech košíčky a do každého dáme vždy 1 Oreo. Až je těsto ušlehané (nesmí být úplně tekuté), zamícháme do něj mouku, mléko, prášek do pečiva, kakao a nadrcené sušenky. Je důležité, aby se prášek do pečiva nejdříve vmíchal do mouky, aby v těstě předčasně nevyšuměl. Pořádně zamícháme (můžeme si opět pomoci robotem, ale nesmíme ho pustit na plnou rychlost). Teď už jen přidáme vyšlehaný sníh z bílků, který ale do těsta musíme vmíchat vařečkou. Pokud bychom totiž použili robot, těsto by nebylo krásně nadýchané. Těsto rozdělíme do košíčků a pečeme v troubě po dobu 20-25 minut. Zda jsou muffiny upečené, zjistíme tak, že do jednoho z nich zabodneme špejli a vytáhneme. Pokud je špejle po vytažení hladká, jen s malými drobečky, jsou muffiny hotové. Zatímco se nám muffiny pečou, uděláme si krém. Vyšleháme si šlehačku do tuha, ale pozor, ať ji nepřeshleháme, aby se z ní nestalo máslo. Pokud misku se šlehačkou obrátíme vzhůru nohama a šlehačka nesteká, je už správně vyšlehaná. Teď už jen přidáme tvaroh, cukr a Oreo a poté minutu šleháme, aby se přidané ingredience dobře spojily. Po vychladnutí muffiny zdobíme cukrářským sáčkem a špičkou, nebo krém můžete jen rozetřít nožem. A tradá, Oreové cupcaky spatřily světlo světa.

- Kristýna Popelková

VIETNAM - GYMPL - KODANĚ

Pro druhé číslo TGM ve školním roce 2017/18 jsme si přichystali rozhovor s Nguyet Nguyen, která studovala na našem gymnáziu v letech 2005 - 2011 a následně v roce 2013 odmaturovala na brněnském Gymnáziu Vídeňská.

Kde momentálně studuješ a jaký je tvůj obor?

Momentálně jsem v posledním ročníku magisterského studia na University of Copenhagen v dánské Kodani. Během následujících prázdnin bych měla dokončit po dvou letech školu se získáním titulu Masters of Arts se specializací na Filmovou a mediální komunikaci, a to je právě můj obor. Bakalářský titul jsem však získala v Česku na Masarykově univerzitě v Brně na katedře Filmu a audio-vizualizace.

Jaké byly tvé první dojmy z nového prostředí? Bála ses něčeho? Pomohl ti někdo se zorientováním?

Už během bakalářského studia jsem toužila vyjet do zahraničí, ale výměnný program Erasmus nebylo úplně to, co jsem si představovala. Ve třetím ročníku jsem si proto udělala průzkum, jaké jsou možnosti studia v Evropě, jaké podmínky jsou s tím spojené a samozřejmě které školy jsou ty nejlepší. Byla jsem tak připravená přemístit se do Dánska. Nebála jsem se - let z Prahy do Kodaně trvá 50 minut a pokud by se cokoli stalo, vždycky se přeci můžu vrátit domů.

Proč sis vybrala zrovna Kodaně?

Hlásila jsem se do švédského Stockholmu a do Kodaně na dvě školy. University of Copenhagen, má současná univerzita, je hodnocená už dlouhodobě jako nejlepší v severovýchodních státech. Na tom by však až tolik nezáleželo, vybrala jsem si cíleně univerzitu, která je v mém oboru více prakticky zaměřená. Ačkoliv Masarykova Univerzita v Brně poskytovala dost pracovních stáží, předměty byly převážně teoreticky soustředěné a učitelé byli bez zkušenosti z reál-

ného filmového či mediálního průmyslu. Než jsem si ale vůbec podala přihlášky do těchto zemí, můj zmíněný průzkum tomu předcházela, a zjistila jsem tahle fakta - nejenže na rozdíl od jiných evropských zemí Dánsko poskytuje bezplatné vzdělání, považuje navíc vysokoškolské studenty za své „zaměstnance“, proto dostává každý dánský vysokoškolský student tzv. SU = výplatu...? Studentskou podporu...? Kterou nikdy nemusí vracet, i kdyby školu nedokončil. Každý student ze zemí Evropské unie má pak také právo na tuto výhodu a právo na již zmíněné SU, jestliže si odpracuje 40 hodin měsíčně kdekoli na brigádě. EU studenti tak pracují, dostávají výplatu a vláda jim pak vyplácí ještě podporu na vzdělání. Není to nejzvláštnější a nejlepší systém, o kterém jste kdy slyšeli?

S jakými výdaji je studium v Dánsku spojeno?

Dánsko patří mezi jednu z nejdražších zemí v Evropě, a když žijete v jeho hlavním městě, dost se to projeví. Ale abych rozvinula mé vysvětlení z předchozí odpovědi, já pracuji na částečný úvazek (15 hodin týdně), dostávám tak výplatu od zaměstnavatele, ale zároveň dostávám SU od vlády. Pokud jde o konkrétní čísla, tak dohromady je to cca 9 - 10 tisíc dánských korun (což je 30 - 34 tisíc Kč), tyhle peníze mi plně pokryjí nájem a výdaje jako jídlo, dopravu, ale dokonce čas od času i letenky domů do ČR za rodiči!

Čím se nejvíce liší dánské univerzity od těch českých? Co bys na svém studiu označila za výhodu a co za nevýhodu?

Na rozdíl od českých univerzit, kde má student za semestr 4 - 7 předmětů, v Dánsku jsou semestry a předměty rozdělené do bloků. To znamená, že máte pouze JEDEN předmět, ten se vyučuje dva měsíce a pak přejdete na jiný předmět

a věnujete se mu opět dva měsíce. Nebo máte dva předměty zároveň a těm se věnujete celý semestr. Rozdíl je tak docela jasný, student se soustředí pouze na jeden nebo dva předměty svého zájmu a jde mnohem více do hloubky, zároveň se intenzivně pracuje na projektech ve skupinách. Zatímco na českých univerzitách studenti mají v průměru 5 předmětů, jejich soustředění je roztržštěné mezi různými hodinami, utíkají z jedné učebny do druhé a skupinová práce na projektech...? Jak by se členové skupiny domluvili na společném čase, když každý musí být ve své výuce? Toto je nejzásadnější rozdíl a největší výhoda, kterou vidím na dánském systému studia na VŠ. Nevýhoda je ta, že v mém případě mám pouze 4 semestry (2 roky studia), v předposledním semestru absolvuji stáž a v tom posledním píšu diplomovou práci, což znamená, že intenzivní předměty jako takové mám pouze v prvním ročníku, tj. dohromady se vším všudy pouze 4 předměty. Bylo tak těžké vybrat si pouze 4 předměty, které mají definovat mé zaměření a konkretizaci v oboru.

Jak vypadá přijímací proces na dánské univerzitě a čím se liší od toho českého?

První podmínkou je samozřejmě úspěšné složení testu z angličtiny, IELTS nebo TOEFL (které platí pouze na 2 roky na rozdíl od CAE) na úrovni začátečnické C1. Dále výpis známek (v mém případě) ze všech předmětů bakalářského studia a popis jednotlivých kurzů. Hodnotí se, jaké znalosti student již nabral v předchozím studiu a na jaké úrovni dokázal obstát při zkoušce a samozřejmě relevantnost těchto předmětů k oboru toho budoucího programu. Motivační dopis by pak měl argumentačně a silně prokázat, proč by zrovna daný uchazeč měl být přijat na daný obor z toho širšího

množství studentů, kteří se hlásí z EU (berte v úvahu zmíněné finanční výhody ze strany dánské vlády, pokud jste přijati). Dále doporučení, v mém případě od vedoucího bakalářské práce, se kterým jsem dlouho spolupracovala, a také od bývalého zaměstnavatele, který potvrdil mé zkušenosti v oboru a praxi. Konkrétně na můj obor bylo pak potřeba dodat ještě životopis nebo portfolio. Přijímací proces se tak dost zaměřuje detailně na jednotlivé studenty jako individuality s nabranými vědomostmi a zkušenostmi v oboru. Univerzita pak selektuje pouze malé množství kandidátů, které nechá projít. Každopádně, než nastoupíte do školy, profesori víceméně již znají váš profil, zatímco na dosti českých školách se nabírá ve větším množství a nebere se takový ohled na studenty jakožto individuality.

Čemu ses věnovala přes léto, když jsi nemusela do školy?

V červnu, hned po dokončení zkoušek, jsem nastoupila na stáž do britské firmy, která vytváří marketingové kampaně filmům, analyzuje data uživatelského chování online a pracuje v úzkém spojení s filmovými distribučními firmami, které filmy kupují a prodávají. Je to full-time stáž v rámci třetího semestru, takže prakticky jsem pracovala celé léto a budu až do konce prosince. Byla jsem aspoň pracovně s firmou v Bukurešti a v Berlíně. Ale důvod, proč jsem si nedala prázdniny a chtěla začít se stáží dříve, je ten, že budu moci pak taky skončit dříve (mí spolužáci budou na stáži až do konce února). A zatímco tady bude zima, já odjedu na měsíc do Asie k moři, vrátím se odpočatá a budu moci začít pracovat na diplomové práci! (Kterou teda píšu v té samé firmě, proto jsme se mohli takto dohodnout.)

Děkujeme za rozhovor a přejeeme hodně štěstí do budoucna!

- Laura Doanová

DIE HEIBE SESSEL MIT ZUZANA HAMUÁKOVÁ

Co jste ještě nevěděli o učitelce němčiny, Mgr. Zuzaně Hamuákové? Dozvíte se třeba proč je cestování její tolik oblíbené hobby.

Jak dlouho učíte?

Asi odjakživa (směje se). Chvilku po revoluci od roku 92.

A jak jste se k učení dostala?

To nějak revoluce přinesla. Studovala jsem filozofii a pak jsem zjistila, že bych se měla něčím živit, tak jsem studovala němčinu a stala jsem se učitelkou, ale plán to nebyl.

A co vás přivedlo k němčině?

Když jsem byla malá, tak mě rodiče nutili chodit do němčiny, ale pak když mi bylo čtrnáct, tak mě poslali na 3 týdny do Německa a tam jsem pochopila, že někdo opravdu německy mluví, což mi do té doby nebylo jasné a pak jsem se začala učit. Takže první impuls byla vlastně cesta do zahraničí, kde jsem zjistila, že se tento jazyk opravdu používá.

Vy jste se teď začala učit anglicky, má to souvislost s tím, že hodně cestujete?

Určitě. Angličtina je jazyk číslo jedna, s tím se nedá nic dělat a pokud se nedomluví německy, tak se domluví anglicky, a proto se už pár let pokouším anglicky naučit. Dokonce mě učí Ester (směje se).

Ještě k tomu cestování, kde všude jste byla a kde se vám nejvíc líbilo?

Byla jsem jenom v Evropě, ale na hodně místech. Jedna z nejkrásnějších dovolených byla asi Island, kde jsem byla s cestovkou a cestovali jsme v předělané tatrovce, takže jsme si projeli celý západ ostrova a středem jsme se vraceli. Byl tam takový třídní track pěšky přes poušť a bylo to strašně pěkné. Taky ale miluju Francii, Bretaně se mi strašně líbila, tam jsem byla dvakrát a Bretaně jsem nadšená. Myslím si ale, že krásné je to i u nás. Miluju Beskydy, je mi tady strašně dobře, jsou tady akorát kopečky na chození, na ježdění na kole, všichni se tady dobře domluví a atmosféra je tady dobrá, mám to tady ráda.

Máte nějaké životní moudro?

Mám ráda citát z filmu Stařík, který otevřel okno a zmizel kde se říká: „Je jak je, bude jak bude.“ (směje se). Myslím si, že je v tom hluboká moudrost, že to zní hloupě, ale je to vlastně strašně moudrá věta.

Líbí se Vám víc na Vsetíně nebo ve Valašském Meziříčí, kdybyste to měla porovnat co se týče kolegů, vedení, atd.?

Jako město se mi určitě víc líbí Valašské Meziříčí, to rozhodně. Co se týká porovnání škol, Obchodní akademie byl trochu jiný typ školy, takže těžko srovnávat. Myslím si, že kolegové jako kolegové, že bych si teďka polepšila nebo pohoršila, to asi nemůžu říct. To bych řekla, že je stejné, a navíc bylo by velmi nekolégiální říkat o některé škole, že je horší. I o té, kterou jsem opustila i o té, ve které jsem teď. Myslím si, že by to nebylo fér.

Uvědomujete si, že jste jedna z nejtípnějších a nejoblíbenějších učitelů ve škole?

To asi tak neberu, ale mám ráda, když je ve třídě dobrá atmosféra a když se všichni dobře cítí a když je u toho sranda, protože jsem přesvědčená o tom, že když se dobře cítíte, tak jste schopni vlídně přijímat a víc si toho zapamatovat a mým cílem je taky to, abyste neměli z němčiny strach, aby za pár let, až půlku z toho zapomente, první, co vám naskočilo bylo, je němčina, to je vlastně sranda. A pak se k tomu líp vrací a člověk nemá vybudovaný takový nějaký vnitřní blok. To je jedno z toho, co chci v rámci té výuky předat. Myslím si, že je to tak dobře.

Ještě bych se vrátila k tomu cestování, to jste začala s cestovkou a potom jste se vydala párkrát na vlastní pěst?

No, když byly moje děti menší, tak jsme jezdili hodně na kole a představa, že já pojedou sama s dvěma malými dětmi a se třema kolama na střeše, byla dost šilená, a navíc cestovky nabízí to, že se postupně člověk může přemísťovat a oni mu

vezou všechny věci, takže jsem volila variantu cestovní kanceláře a jela s dětmi na kole a bylo to naprosto úžasné. Děti na to vzpomínají dneska už s humorem, i když někdy mě nenáviděly (směje se), ale díky tomu jsme poznali kus Evropy, možná trochu jiným způsobem a bylo to hrozně fajn. Teď už se mnou děti nechtějí jezdit, protože jsou velké a tak jsem měla pocit, že sama si troufnu, takže jsem si předminulé prázdniny prošla pěšky Švýcarsko a loni v létě jsem se rozhodla pro severní Německo, a protože Německo je placaté, alespoň ten sever, tak jsem jela na kole. A obojí bylo úžasné, dalo mi to strašně moc a to, že člověk cestuje sám má takový zvláštní rozměr. Pozná tam lidi z trochu jiného pohledu a má k nim určitě blíž. Snáz se navazují kontakty a taky se vždycky něco stane, co donutí člověka se do toho kontaktu dostat. Takže si myslím, že to vůbec není špatná varianta cestování. I to, že je člověk pár dní jenom sám se sebou. Mě to vždycky posunulo dál.

Co byste vzkázala studentům do budoucna?

Znáte to mé motto: „Je jak je, bude jak bude (směje se). Aby se nebáli, protože život je super a budou ho mít takový, jaký si ho zařídí a pokud do něj budou vstupovat se strachem, tak jim tam bude vstupovat strach a když si ho budou chtít užít, tak si ho užijí a myslím si, že o to jde. Mít se dobře na světě.

Káva nebo čaj?

Jak kdy, ale kafe.

Léto nebo zima?

Léto, jsou prázdniny (směje se).

Zeman nebo Masaryk?

Masaryk.

Knížky nebo filmy?

Napřed knížka, potom film.

Německo nebo Rakousko?

Rakousko.

Paní učitelce tímto děkujeme za poskytnutý rozhovor.

- Michaela Matějčková & Marie Ptáčková

Cesta Sisyfova Beznázevný

Pišu ti, múzo, mého světa o mlýnech dnů, jenž plynou samy bez přičinění zimy či léta, rodí se, jsou a následně hynou jako to mezi náma

pišu ti tobě, protože víš... o čem mluvím. Přivykáme? jako jediná jsi blíž a blíž, pořád dokola utíkáme do známého neznáma

každý má svůj mlýn i múzu, utíkáme s touhou dohnat se utéct splínu, zlomit hrůzu, snad ze strachu poznat se. Poznat Tebe.

fb: Beznázevný

ZPRÁVA

GYMNÁZIUM ZAČALO SPOLUPRACOVAT SE ŠKOLOU V MÖDLINGU

Škola nese název WTM Mödling-NMS Jakob-Thoma-Schule. Ředitelka školy nás uvedla do jednotlivých tříd a učebních prostor a pochlubila se možnostmi výuky ve škole, která se zaměřuje na turismus, marketing a hospodářství. Především se nám podařilo navázat spolupráci mezi oběma školami a setkali jsme se nejen se zájmem rakouské školy o partnerství, ale také s velkou podporou ze strany města Mödlingu, jehož zastupitelé u zrodu celé myšlenky stáli. Mödling je již dlouholetým partnerským městem Vsetína.

Žáci obou škol se nejprve seznámí pomocí sociálních sítí (skype, FB) a emailů, a pokud budou chtít navázat přímý kontakt, navštíví své nové kamarády přímo v Mödlingu a poté je naopak naši žáci uvítají u nás ve škole.

Těšíme se na spolupráci studentů a pedagogů obou škol.

- Mgr. Jitka Vaculková

„TOŽ DEMOKRACII BYCHOM UŽ MĚLI, TEĎ JEŠTĚ NĚJAKÉ TY DEMOKRATY.“

CO ČÍST K MATURITĚ?

Pokud stále tápete v titulech, které si vybrat k maturitní četbě, otvíráme pro vás seriál o jednotlivých knížkách. Může vám také pomoci v orientaci v literatuře.

UHYHOĎME HO Z KOLA UEN – KEN KESEY

Kesey vypráví příběh nezkrtného opozičníka McMurphyho, muže, který radši než do pracovního tábora nastoupí do sanatoria pro choromyslné a začne tu zavádět vlastní, svobodnější pravidla života. Protivníkem je mu sestra Ratchedová, která by šla přes mrtvolu, jenom aby zákon a předpisy nikdo nepřekračoval. Nezkrotný McMurphy se jí postaví i za cenu té nejvyšší oběti, aby svým spolupacientům (spoluvězněm) dokázal, že vnitřní svoboda je nezcizitelná. Filmová adaptace režiséra Miloše Formana z roku 1975 pod názvem Přelet nad kukaččím hnízdem získala pět Oscarů.

ÚRYVEK Z KNIHY

„Naše milovaná slečna Ratchedová? Náš sladký, usměvavý něžný anděl milosrdenství, matka Ratchedová, a kouložrout? Ale přáteli, to je krajně nepravděpodobné.“

„Hele, kámo, s těmahle cancama vo něžný matiče na mě nechod'. Třeba je něčí máma, ale korbu má jak stodola a tvrdá je jak řezná ocel. Zblbla mě tím svým roztomilým mateřstvím nanejvyš na tři minuty, když jsem ráno přišel, ale dyl ani o vteřinu. A pochybuji, že by někoho z vás dokázala takhle voblbovat šest měsíců nebo rok. Kručí, viděl jsem už v životě hezkejch pár sviní, ale tyhle bych nasadil korunu.“

„Svině? Ještě před chvílí byla kouložrout, potom megera — nebo snad slepice? Vaše metaforu ubíjejí jedna druhou, milý přáteli.“

			3	6	5	1		9
9							4	
								2
		8	7	1		9		
	3						8	
		1		8	2	3		
2								
	8							4
4		5	1	2	6			

DRAHOŠ VÍTEŽEM STUDENTSKÝCH VOLEB MASARYKOVA GYMNÁZIA

Pokud jste v uplynulých dnech navštívili naši školu, nemohly vás minout Studentské prezidentské volby. Ať už jste naše přátelské pozvání za plentu přijali nebo jste se z jakéhokoliv důvodu rozhodli tak neučinit, rádi bychom vás krátce seznámili se výsledky našeho společného snažení. V prvé řadě všem děkujeme, že nás v tom nenechali a postavili se k volbám zodpovědně a nenechali jste aby lhostejnost ovlivňovala naši budoucnost. Díky tomu jsme dosáhli krásné volební účasti 78,08 % u nižšího gymnázia a 66,27 % u středoškoláků. **Celková volební účast byla 69,25 %.**

Teď již k samotnému vítězi a poraženým, kterých je kupodivu několikrát více, než se očekávalo. Novému prezidentovi zvolenému studenty MGV, panu **prof. Jiřímu Drahošovi**, se povedlo získat krásných 77,46 procentních bodů ze všech 315 platných odevzdaných hlasů, dokázal zvítězit u obou kategorií. Mezi osoby, které skončily o něco hůře nepatří jen současný prezident, pan Ing. Miloš Zeman, ale i místní správce počítačové sítě pan Oldřich Sýkora a Fantomas. Pro každého z nich komise po otevření volební urny objevila kolem 5 hlasů a to i přesto, že oficiálně nekandidovali. Lístky s jejich jmény samozřejmě nepropadly, ale podle volebního zákona byly připsány kandidátovi, jemuž lístek prve patřil.

Za Studentskou volební komisi vám děkuje a krásný den přeje,
- Michael Chromčák, místopředseda.

FOTOREPORTY A DALŠÍ OBRAZY NAJDEŠ NA:

redakcetgm TGM

TGM

Šéfredaktor(ři/ka): Pan Kyn, Emma Marková,
Adéla Dobrovolná

Grafické zpracování: Pan Kyn

Tvůrčí tým: Radek Preis, Emma Marková, Matěj Šak,
Michaela Matějčková, Daniela Baránková,
Laura Doanová, Marie Ptáčková, Pan Kyn

Korekce: Adéla Dobrovolná

Prispěvatelé pro toto číslo: Jan Jurčík, Jindřich Vodák,
Michael Chromčák, Mgr. Jitka Vaculková, Kristýna Popelková
Speciální poděkování: Saša Dobrovolná, Kateřina Janošíková

Kontakt (Redakce): redakce@mgvsetin.cz

Číslo VII.
© 2018